CHARLES PERRAULT

MOTANUL ÎNCĂLŢAT
și alte povești

Opera integrală

Conform
Programelor școlare
de
Limba
și Literatura Română
pentru
Clasele I-IV

ANDREAS PRINT

Scriitor, francez, născut la 1 decembrie 1628, în Paris, ***Charles Perrault*** *a devenit celebru prin „Poveștile“ sale, publicate în 1697. Acestea sunt varianta modernă a unor basme populare aproape uitate.* Scufița Roșie, Cenușăreasa, Motanul încălțat, Barbă albastră, Zânele, Frumoasa din pădurea adormită *și altele au făcut și fac în continuare parte din lectura oricărui copil. Datorită talentului scriitoricesc, a fost ales membru al Academiei Franceze, având un rol de seamă în disputa literară denumită „Cearta dintre antici și moderni“. Era un susținător fervent al modernismului în sprijinul progresului civilizației.*

S-a stins din viață la 16 mai 1703, lăsând moștenire minunatele povești scrise într-un stil simplu și firesc.

1628 – 1703

Charles Perrault

Motanul încălțat

și alte povești

Opera integrală

Traducere

VICTOR M. POPESCU

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERRAULT, CHARLES
Motanul încălțat și alte povești / Charles Perrault - București: Andreas Print, 2013

ISBN 973-606-8271-28-6
Popescu, M. Victor (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: ***www.editura-andreas.ro***

Titlul original: ***Stories or Fairy Tales from Past Times with Morals or Mother Goose Tales***
Ilustrații: ***Gustave Dore*** ș.a.

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2013
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editură Andreas Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU
Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 13.02.2013
Coli tipar: 9
Format: Z_6 (16/54x84 cm)

CUPRINS

1. Motanul Încălțat / 7

2. Zânele / 18

3. Scufița Roșie / 23

4. Barbă Albastră / 30

5. Frumoasa din Pădurea Adormită / 40

6. Tom Degețel / 56

7. Riquet cel Moțat / 74

8. Cenușăreasa / 84

9. Piele de măgar / 97

10. Dorințe ridicole / 117

11. Răbdarea Griseldei / 122

Pagina de titlu a primei ediții, din 1695,
a poveștilor lui Charles Perrault.
Titlul original: *Les Contes de ma Mère l'Oye.*

Motanul Încălțat

A fost odată ca niciodată un morar care avea trei fii, și când acesta a murit, singurele lucruri pe care li le-a lăsat lor moștenire au fost o moară, un măgar și un motan. Această mică avere a fost împărțită repede-repejor între cei trei, și puteți fi siguri că niciun notar și nici-un avocat nu au fost chemați ca să oficieze, căci ar fi înhățat ei tot. Fiul cel mai mare a luat moara, cel mijlociu a luat măgarul. Așa că tot ce i-a mai rămas

mezinului a fost motanul, iar acesta nu era deloc mulțumit cu ce primise.

– Frații mei, se gândi el cu voce tare, vor putea să trăiască cu ce au, dacă își unesc forțele, dar eu, după ce voi mânca pisica și îmi voi face un manșon din blana ei, voi muri de foame.

Vorbele lui au fost auzite de motan, care se prefăcuse că nu fusese atent, și acesta i-a spus foarte serios și cu măsură:

– Nu ai de ce să îți faci griji, stăpâne. Tot ce trebuie să faci e să îmi dai un sac și să pui să mi se facă o pereche de cizme ca să pot merge prin pădure. De restul mă voi ocupa eu. Vei vedea că partea ta din moștenire nu e chiar atât de rea.

Acum, acest motan era cunoscut ca fiind foarte șiret și se arătase deseori capabil de tot felul de isprăvi nemaipomenite. Pentru a prinde șoareci și șobolani, se ascundea în cămară printre merinde și atârna cu capul în jos de rafturi, ca și cum ar fi fost mort, și astfel îi păcălea. Stăpânul său, deși nu credea prea mult în spusele motanului, simți o licărire de speranță că ar putea să scape de sărăcie.

Când a primit cizmele, motanul le-a încălțat bucuros, și-a legat sacul la gât, și-a făcut o fundă cu ghearele din față, apoi a pornit-o spre o crescătorie de iepuri. Și-a băgat niște salată și tărâțe în sac, pe urmă s-a întins pe jos făcând pe mortul. Planul lui era să aștepte până când un iepure tânăr, neștiutor în ale vieții, va veni și va scotoci în sac după mâncarea pe care o pusese înăuntru.

De-abia se așezase pe jos, când un iepure tânăr și prost intră în sac, iar motanul, strângând tare de șnur, îl omorî pe loc.

Foarte încântat de această ispravă, motanul porni înspre palatul regelui. Ajuns acolo, ceru o audiență și fu condus la etaj, unde se afla camera regelui. Intră și făcu o plecăciune în fața acestuia.

– Sire, îi spuse motanul, v-am adus un iepure din crescătoria Marchizului de Carabas (acesta era titlul pe care îl născocise pentru stăpânul său). Acesta m-a trimis să vi-l ofer din partea lui.

– Spune-i stăpânului tău că îi mulțumesc și sunt foarte încântat de gestul lui, i-a zis regele.

Într-o altă zi, motanul s-a ascuns într-un lan de grâu și a lăsat sacul larg deschis. Două potârnichi au intrat în sac, iar motanul, trăgând tare de șnurul sacului, le-a prins pe amândouă. Apoi a plecat și i le-a dus regelui, așa cum făcuse cu iepurele de la crescătorie. Regele a fost foarte încântat de potârnichi și i-a dat motanului un cadou.

Și tot așa, vreme de trei luni, Motanul Încălțat i-a adus regelui vânatul pe care el îl prindea, dar îi spunea că e din partea stăpânului său. Într-o bună zi, a aflat că regele avea de gând să se plimbe, pe malul râului, cu fiica lui, care era cea mai frumoasă fată din lume.

– Dacă vei face așa cum te învăț eu, vei fi aranjat pe viață, i-a spus motanul stăpânului său. Tot ce trebuie să faci e să te duci să te scalzi în râu, în locul pe care ți-l voi arăta eu. De restul am să mă ocup eu.

Marchizul de Carabas habar nu avea de planul motanului, dar a făcut așa cum l-a îndrumat pisica. Atunci când regele a ajuns aproape de tânărul care chiar atunci se scălda în râu, Motanul Încălțat a început să țipe cât îl ținea gura:

– Ajutor! Ajutor! Marchizul de Carabas se îneacă!

Auzind strigătele, regele scoase capul pe geamul trăsurii, îl recunoscu pe dată pe motanul care îi adusese de atâtea ori vânat și porunci imediat însoțitorilor săi să se ducă să-l ajute pe Marchizul de Carabas.

În timp ce îl scoteau pe bietul marchiz din apă, motanul s-a dus la rege și i-a explicat că, în timp ce stăpânul său se scălda, niște hoți au venit și i-au furat hainele, deși el a încercat să-i oprească. În fapt, pușlamaua ascunsese hainele stăpânului său sub un bolovan. Regele a poruncit numaidecât celor care se ocupau de garderoba lui să aleagă și să-i aducă marchizului cele mai bune haine pe care le găseau.

Regele l-a primit pe marchiz cu multe complimente și, cum hainele pe care tânărul le purta îi scoteau în evidență aspectul frumos (căci era foarte chipeș), fiicei regelui îi plăcu foarte mult de el. Într-adevăr, Marchizul de Carabas nu-i aruncase mai mult de două sau trei priviri respectuoase, dar galeșe, că fata se și îndrăgostise până peste cap de el. Regele îl invită să li se alăture în această plimbare și tânărul se urcă cu ei în trăsură.

Bucuros să vadă că planul îi reușise de minune, motanul o luă înaintea alaiului și, nu după mult timp, întâlni niște țărani care erau la coasă.

– Ascultați la mine, oameni buni, le spuse motanul, dacă nu îi spuneți regelui că acest lan pe care îl cosiți îi aparține Marchizului de Carabas, veți fi cu toții ciopârțiți în bucățele.

Ajuns în dreptul cosașilor, regele îi întrebă cui îi aparține acest lan pe care ei îl muncesc.

– Este proprietatea Marchizului de Carabas, îi strigară cu toții la unison, căci amenințarea motanului îi speriase foarte tare.

– Ai moștenit o moșie pe cinste, i-a spus atunci regele marchizului.

– După cum se vede, Sire, i-a răspuns marchizul, acesta este un lan care dă, în fiecare an, o recoltă bogată.

Tot mergând așa, motanul întâlni niște secerători.

– Ascultați la mine, oameni buni, le spuse el, dacă nu îi veți spune regelui că toate lanurile acestea îi aparțin marchizului de Carabas, veți fi cu toții ciopârțiți în bucățele.

Ajuns în dreptul lor, regele îi întrebă cine era proprietarul acestor lanuri.

– Sunt ale Marchizului de Carabas, îi strigară secerătorii.

Când a auzit toate acestea, regele a devent și mai încântat de marchiz. Și tot mergând înaintea trăsurii, motanul îi amenința astfel pe toți cei pe care îi întâlnea, iar regele era plăcut surprins de vastele bogății ale Marchizului de Carabas.

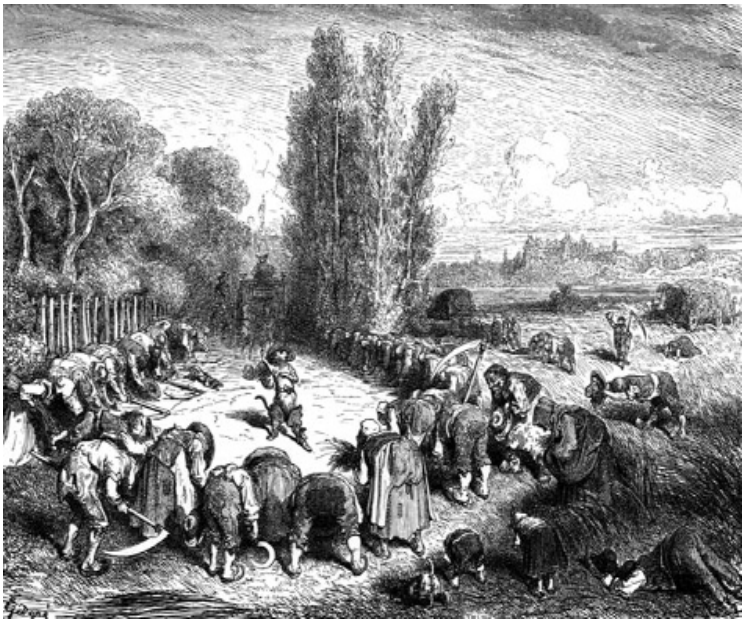

După o vreme, motanul a ajuns la castelul unui căpcăun. Era cel mai bogat căpcăun care existase vreodată, iar toate lanurile pe care le văzuse regele erau în proprietatea sa. Motanul avusese grijă să afle din timp cine era acest căpcăun și ce puteri avea el. I-a cerut o audiență, spunând că nu putea trece atât de aproape de castel, fără să aibă onoarea de a-i aduce omagii stăpânului acestuia.

Căpcăunul l-a primit politicos, mă rog, pe cât de politicos putea fi un căpcăun, și l-a invitat să ia loc.

– Mi s-a spus, îi zise motanul, că ai puterea să te transformi în orice animal poftești, de exemplu, că te poți transforma într-un elefant sau într-un leu.